

От автора на бестселърите
„Хипнотизаторът“
и „Договорът ПАГАНИНИ“

Ларш Кеплер

СВИДЕТЕЛ НА ОГЪНЯ

enthusiast

По-експресивен от Менкел, социално ангажиран като Ларшон, Кеплер най-много се доближава до Несбьо и неговия готически екстаз.

„Уикенд Острелиън“

Lars Kepler
Eldvittnet

Copyright © Lars Kepler, 2011
First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden
Published in the Bulgarian language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Ларш Кеплер
Свидетел на огъня

- © Меглена Боденска, преводач, 2016
  - © Тони Ганчев, художник, 2016
  - © Enthusiast – запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016
- ISBN 978-619-164-218-2

Ларш Кеплер

**СВИДЕТЕЛ
НА ОГЪНЯ**

**ПРЕВЕЛА ОТ ШВЕДСКИ
МЕГЛЕНА БОДЕНСКА**

enthusiast

София, 2016

А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел.

ОТКРОВЕНИЕ 21:8

МЕДИУМ е лице, което се представя, че притежава паранормална дарба, способност да наблюдава взаимовръзки извън обсега на общоприетата наука.

Някои медиуми посредничат за контакт с мъртвите по време на спиритични сеанси, докато други предлагат напътствия, например чрез карти таро.

Опитите за връзка с мъртвите чрез медиум могат да бъдат проследени далеч назад в историята на човечеството. Още хиляда години преди рождението на Христа царят на Израил, Саул, се опитал да поиска съвет от духа на мъртвия пророк Самуил.

В цял свят полицията търси съдействие от медиуми и спиритисти при заплетени случаи. Това се прави много пъти през годината, макар да няма нито един документиран случай, при който медиум да е допринесъл за разрешаването му.

1

ЕЛИСАБЕТ ГРИМ е на петдесет и една години, косата ѝ е про- шарена в сиво. Има весели очи и когато се усмихне, се вижда как единият ѝ преден зъб е леко издаден пред другия.

Елисабет работи като медицинска сестра в „Биргитагорден“, специален дом за младежи, на север от Сундсвал. Институцията е частно стопанисван дом за грижи и настаняване, който приема осем момичета на възраст между дванайсет и седемнайсет годи- ни съгласно Закона за специални правила относно грижата за младежи.

Много от момичетата, които идват тук, имат в биографията си злоупотреба с наркотици, почти всички са се самонаранявали и страдат от хранителни разстройства, а доста от тях са склонни към насилие.

На практика не съществува алтернатива за затворените домо- ве за грижи и настаняване с техните аларми на вратите, решетки на прозорците и заключени портали. Следващата инстанция обик- новено са затворите и принудителната психиатрична грижа в све- та на възрастните, но „Биргитагорден“ спада към малкото из- ключения. Тук се настаняват момичета, на които да се помогне да се завърнат към света извън стените на някоя институция.

В „Биргитагорден“ отиват добрите момичета, както обикно- вено казва Елисабет.

Тя взема последното парченце черен шоколад, пъхва го в ус- тата си и усеща сладостта и горчивото изтръпване под езика.

Раменете ѝ бавно започват да се отпускат. Вечерта се бе ока- зала бурна. А пък колко хубаво започна денят. Учебни занятия сутринта, игра и къпане в езерото след обяд.

След вечеря домакинката си тръгна и Елисабет остана сама в дома.

Персоналът нощем бе намален четири месеца след като холдингът „Бланшфорд“ придоби компанията за здравни грижи, част от която е „Биргитагорден“.

На ученичките бе позволено да гледат телевизия до десет часа. Самата тя седеше в сестринската стая и се опитваше да навакса с писането на куп лични оценки, когато чу гневни крясъци. Бързо отиде в стаята с телевизора и видя, че Миранда се бе нахвърлила върху малката Тула. Врещеше ѝ, че била путка и курва, смъкна я от дивана и я зарита в гърба.

Елисабет започна да свиква със склонността към насилие на Миранда. Жената се втурна вътре, отскубна момичето от Тула, отнесе един удар по бузата си и ѝ се наложи да кресне на Миранда, че поведението ѝ е недопустимо. Без повече разисквания Елисабет я поведе към приемната стая и после към изолатора в коридора.

Там ѝ пожела лека нощ, но Миранда не ѝ отвърна. Просто седеше на леглото, втръчена в пода, и се подсмивваше, докато Елисабет не заключи вратата.

Новото момиче Вики Бенет всъщност имаше час за вечерно събеседване, но времето не стигна за него поради конфликта между Миранда и Тула. Вики плахо посочи, че е неин ред за събеседването; когато то бе отложено обаче, тя се натъжи, счупи една чаена чаша, взе едно парченце и се нарязва по корема и китките.

Когато Елисабет влезе, Вики седеше, захлупила лице с длани, и кръвта се стичаше надолу по ръцете ѝ.

Елисабет проми външните рани, залепи лейкопласт на корема ѝ, превърза дланите ѝ с бинт, утеши я и я нарича „миличка“, докато не видя бледа усмивка на лицето ѝ. За трета поредна нощ даде на момичето десет милиграма от успокоителното „Соната“, за да може да заспи.

2

СЕГА ВСИЧКИ УЧЕНИЧКИ СПЯТ и в „Биргитагорден“ е тихо. На прозореца в канцеларията е запалена лампа, която прави светът отвън да изглежда потънал в непрогледна чернота.

Смръщила чело, Елисабет седи пред компютъра и описва събитията от вечерта в журнала.

Наближава дванайсет часа и тя осъзнава, че дори не е успяла да вземе вечерното си хапче. Своята малка дрога, както обича да се шегува. Нощни дежурства и изнурителни дни са разбили съня ѝ. Обикновено взема десет милиграма „Стилнокс“ в десет часа, за да може да заспи в единайсет и да си осигури няколко часа почивка.

Септемврийският мрак е обгърнал гората, ала все още се вижда как гладката повърхност на езерото Химелшон блещука като седеф.

Най-сетне тя може да изключи компютъра и да си изпие хапчето. Загръща се с жилетката и си мисли, че чаша червено вино би ѝ се отразила добре. Копнее да си легне с книга и чаша вино, да чете и да си бърби с Даниел.

Ала тази нощ е дежурна и ще спи в стаята за пренощуване.

Стряска се, когато Бустер внезапно се разлайва отвън на двора. Лае така ожесточено, че по ръцете ѝ ползват тръпки.

Много е късно, отдавна трябваше да си е легнала.

Обикновено по това време спи.

Когато компютърът угасва, в стаята става тъмно. Изведнъж се възцарява пълна тишина. Елисабет осъзнава звуците, които самата тя издава. Как пружината на офис-стола изсвистява, когато тя става от него, как дъските на пода скърцат под краката ѝ, докато отива до прозореца. Опитва се да прогледне навън, но мракът отразява само собственото ѝ лице, канцеларията с компютъра и телефона, стените с изрисуваните с шаблон шарки в жълто и зелено.

Изведнъж вижда как вратата лекичко се отваря зад гърба ѝ.

Сърцето ѝ забива по-бързо. Вратата беше открената, но сега е наполовина отворена. „Сигурно е от течението“, опитва се да си внуши тя. Кахлената печка в трапезарията засмуква огромни количества въздух.

Елисабет усеща как я обзема странна тревога, по жилите ѝ започва да пълзи страх. Не смее да се обърне, просто се е вторачила в отражението на вратата зад гърба си в тъмния прозорец.

Вслушва се в тишината, в компютъра, който все още бръмчи.

В опит да се отърси от неприятното усещане, тя протяга ръка, угася лампата на прозореца и се обръща.

Сега вратата зее широко.

Тръпки я ползват от шията и слизат надолу по гърба ѝ.

Таванът на коридора от трапезарията до стаята на ученичките свети. Тя излиза от канцеларията и тъкмо си помисля, че трябва да провери дали капациите на кахлената печка са затворени, когато внезапно чува шепот от ученическите стаи.

3

ЕЛИСАБЕТ ЗАСТАВА НЕПОДВИЖНО, загледана в коридора, и се ослушва. Отначало не се чува нищо, сетне отново го доловя. Лек шепот, така крехък, че едва може да бъде дочут.

– Твой ред е да жумиш – прошепва някой.

Елисабет стои като вкаменена и се взира в мрака, примигва отново и отново, но не може да различи никакви фигури.

Тъкмо си казва, че някое от момичетата говори насън, когато се чува странен звук. Сякаш някой е изпуснал на пода презряла праскова. И после още един плод. Тежък и влажен. Крак на маса проскързва по пода и после още две праскови тупват долу.

С крайчето на окоото си Елисабет долавя движение. Една сянка, която се приплъзва покрай нея. Тя се обръща и вижда, че вратата на трапезарията бавно се затваря.

– Почакай – казва, макар да смята, че пак вятърът прави течение.

Втурва се към вратата, хваща дръжката ѝ и усеща странна съпротива. Разиграва се кратка игра на дърпане, преди вратата просто да се отвори.

Елисабет влиза в трапезарията. Нащрек е и се опитва да обхване с поглед помещението. Набраздената от резки маса за хранене слабо блести. Предпазливо продължава напред към кахлената печка, вижда как собствените ѝ движения се отразяват, проблясвайки по затворените месингови капаци.

От нагретите димоходи струи топлина.

Внезапно иззад капациите се разнася шумолене и пукот. Тя отстъпва крачка назад и бутва един стол.

Просто нажеженото дърво се е разпаднало и се е ударило във вътрешната страна на капака. Стаята е съвсем празна. Тя си поема дъх, излиза от трапезарията, затваря вратата и тръгва обратно към коридора, който води до стаята за нощуване, ала отново спира и се заслушва.

От отделението на момичетата не се чува нищо. Кисели ухания преминават през въздуха, парещо металически. Погледът ѝ търси някакво движение в тъмния коридор, но всичко е неподвижно. Въпреки това нещо я тегли натам. Към редицата незаклучени врати. Някои изглеждат открехнати, други са затворени.

От дясната страна на коридора се намират тоалетните, а след тях е нишата със заключената врата към изолатора, където спи Миранда.

Ключалката слабо мъждука.

Елисабет спира и затаява дъх. Звънък глас прошепва нещо в една от стаите, ала внезапно замлъква, когато Елисабет продължава натам.

– Пазете тишина – произнася тя на всеослушание.

Сърцето ѝ започва да бие по-учестено, когато прозвучава поредица бързи тупкания. Трудно е да се определи откъде идват, но звучи

сякаш Миранда лежи в леглото и рита с босите си крака по стената. Елисабет си мисли да отиде там и да надзърне през ключалката, когато вижда, че някой е застанал в тъмната ниша. Човек е.

Тя издишва тежко и тръгва заднишком, с усещане за загадъчност, сякаш тялото ѝ е натежало от вода.

Мигом проумява опасността на положението, ала страхът я сковава.

Едва когато подът на коридора изскърцва, идва импулсът да бяга, за да спаси живота си.

Фигурата в мрака изведнъж започва да се движи бързо.

Елисабет се обръща, затичва се, чува стъпките след себе си, подхлъзва се на чергата, удря лакътя си в стената и продължава напред.

Мек глас я призовава да спре, ала тя не спира, а тича, втурва се по коридора.

Вратите се разтварят и отскачат обратно.

Обхваната от паника, тя профучава покрай приемната стая, опира се в стените. Таблото с Конвенцията за защита на детето на ООН се откъсва от куката и се удря в пода. Тя достига входната врата, несръчно натиска дръжката, бутва вратата и изтичва навън, в нощната прохлада, ала се подхлъзва на стъпалата към преддверието. Пада на хълбок и затиска единия си крак под себе си. Болката в глезена ѝ е толкова силна, че Елисабет изпищява. Влачи се по земята, чува тежки стъпки във вестибюла, пропълзва известно разстояние, изгубва чехлите си и стенойки, се изправя.

4

КУЧЕТО ЛАЕ СРЕЩУ ѝ, обикаля тичешком, пъхти и скимти. Елисабет, куцукайки, продължава да се отдалечава от сградата през тъмния, застлан с чакъл, двор. Кучето лае отново, ожесто-

чено и накъсано. Елисабет е наясно, че няма да може да се добере до гората, а най-близкото стопанство е далеч – на половин час път с кола. Няма къде да иде. Оглежда се наоколо в мрака и се шумугва зад сушилнята. Стига до пивоварната, отваря си с треперещи ръце, вмъква се вътре и внимателно придърпва вратата, докато се затвори.

Дишайки тежко, жената се свлича на пода и изнамира телефона си.

– О, Боже, Божичко...

Ръцете ѝ треперят толкова силно, че изтърва апарата на пода. Капакът му се отваря и батерията пада. Елисабет започва да събира частите, когато чува хрущене от стъпки по чакъла на двора.

Затаява дъх.

Пулсът ѝ кънти в тялото ѝ. Ушите ѝ бучат. Опитва се да види нещо през ниския прозорец.

Кучето лае точно отвън. Бустер я е последвал тук. Животното дращи по вратата и скимти ожесточено.

Тя допълъзва още по-навътре, в ъгъла до зиданата камина, опитва се да диша тихичко, скрива се съвсем зад коша за дърва и след това намества плоската батерия на мястото ѝ в телефона.

Елисабет изкрещява, когато вратата на пивоварната се отваря. Панически започва да се влачи покрай стената, но не стига доникъде.

Тя вижда ботушите, скритата в сянка фигура, после ужасяващото лице и чука в ръката, тъмния блясък и тежестта.

Елисабет кимва, вслушва се в гласа и после закрива лицето си с ръце.

Човешката сянка се поколебава, ала после тичешком прекосява помещението, натиска я на пода с крак и я удря силно. Тя усеща пареща болка на челото, точно където започва косата ѝ. Зрението ѝ изчезва напълно. Боли я страшно много, но едновременно с това ясно усеща как топлата кръв се стича надолу по ушите и шията ѝ като милувка.

Следващият удар попада на същото място, главата ѝ се олюлява и единственото, което усеща, е как дробовете ѝ засмукват кислород.

Замаяна, тя си помисля колко прекрасно сладостен е въздухът, после загубва съзнание.

Елисабет не усеща останалите удари и как тялото ѝ се разтри-са от тях. Не забелязва как изваждат от джоба ѝ ключовете от канцеларията и изолятора, не вижда как остава да лежи на пода, как после кучето влиза в помещението и лочи кръв от размазаната ѝ глава, докато животът бавно я напуска.

Ларш Кеплер
СВИДЕТЕЛ НА ОГЪНЯ

Превод *Меглена Боденска*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*

Художник *Тони Ганчев*
Предпечат *Митко Ганев*

Шведска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 28

ISBN 978-619-164-218-2

Издава enthusiast

Запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Фоли Арт“

Ларш Кеплер

СВИДЕТЕЛ НА ОГЪНЯ

Сундсвал: в дом за момичета с деструктивно поведение, изоставени от семействата си, са намерени в кръв една от възпитаничките и медицинската сестра. Откриват Миранда в леглото в изолятора, закрила очи с длани. Тялото на Елисабет Грим е заключено в бившата пивоварна до дома.

Друго момиче е безследно изчезнало, оставяйки след себе си кървави дири. Вече е ясно, че наоколо дебне убиец.

В същото време една отчаяна жена съобщава в полицията, че някакво странно момиче е откраднало колата ѝ и е отвякло четиригодишния ѝ син.

Никой не е видял нищо.

СВИДЕТЕЛИ НЯМА, но няколко дни след бруталното убийство една жена в Стокхолм започва да се обажда в полицията. Първоначално иска пари за информацията си, но след това настоява единствено да я изслушат, все по-отчаяно и по-отчаяно.

Инспектор Юна Лина поема тези два случая, между които на пръв поглед няма нищо общо. Когато започва да търси отговори, се задействат мощни унищожителни сили.

Със своя трети роман Ларш Кеплер затвърждава позицията си на най-популярния автор на трилъри на Швеция.

Книгата е невероятно умело изградена. Напрежението и страхът растат, а ноктите, които гризете, стават все по-къси и по-къси.
„Афтонбладет“

Кеплер има пряка линия с най-тъмните кътчетата от човешката душа.
„Тайм“

www.enthusiast.bg

9 786191 642182

Цена 18.00 лв.